

L'Alcaldessa de Barcelona

Antonio Ruiz Villalba, treballador de la SEAT assassinat pel franquisme

Ens trobem aquí per recordar l'Antonio Ruiz Villalba, assassinat pels grisos davant d'aquesta mateixa esplanada. L'Antonio va morir per defensar els nostres drets i llibertats, aquells que fan possible que avui ens trobem davant la seva placa sense por d'ésser detingudes o empresonades. Quan van assassinar l'Antonio, jo encara no havia nascut. Ho faria tres anys més tard, un 2 de març de 1974, el mateix dia que executaven Salvador Puig Antich. Així es van encarregar de recordar-m'ho els meus pares, i així ho recordo jo cada any quan arriba aquesta data. És la memòria de tots aquells i aquelles que ens han precedit el que dóna sentit a la nostra lluita, la que ens permet saber d'on venim i per què estem aquí.

No recordo res de la fi del franquisme. Era massa petita per fer-ho. Però sí que recordo les converses a casa, a l'escola, els programes de la televisió posteriors; i sempre hi havia una cosa que no quadrava. D'una banda, la història oficial, que glorificava la moderació política i el compromís democràtic del monarca; de l'altra, una història ben diferent, que parlava de mobilitzacions populars, de vagues, de tortures i morts a mans dels grisos. Si perdem aquesta història de resistència, si oblidem que Franco va morir al llit, però el franquisme va ser derrotat als carrers i a les esplanades de les fàbriques, ens estaran prenent no només el nostre passat, sinó també la clau del nostre futur: que tota llibertat és el resultat de la lluita per aconseguir-la.

Aquest és el motiu pel qual estem avui aquí recordant l'Antonio. Aquesta és la raó de ser del Memorial Democràtic de la SEAT: recordar-nos que les llibertats que gaudim han estat assolides gràcies a la mobilització veïnal i obrera. Així, doncs, recordar avui l'Antonio Ruiz Villalba és recordar, també, l'exemple de dignitat i resistència del moviment obrer d'aquest país. És recordar el Manuel Fernández Márquez assassinat a la vaga de la tèrmica del Besòs. És recordar Pedro, Francisco, Romualdo, José i Bienvenido, assassinats a l'església de San Francisco de Asís de Vitòria. És recordar els 600 treballadors i treballadores de la SEAT acomiadats per la seva militància sindical, molts d'ells torturats a la comissaria de Via Laietana. Però és recordar, també, les victòries obreres, és recordar l'any 1977, quan després de sis anys de resistència es va aconseguir l'amnistia i readmissió de tots els companys i companyes acomiadats. És, en definitiva, recordar que quan perdem la por i ens organitzem i actuem de forma col·lectiva és possible transformar la realitat.

La història del nostre país i la nostra ciutat és també la història del moviment obrer: la vaga de La Canadenc, la vaga de tramvies i la lluita de la SEAT. Perquè va ser vosaltres els qui va convertir aquella fàbrica que aspirava a ser "model" del règim franquista, construïda mitjançant una arquitectura repressiva i dirigida inicialment per militars, en un model d'organització i resistència obrera per a tot un país, fins al punt que "quan la SEAT estossega, és el conjunt d'Espanya que es constipa".

Recordar el passat és sempre una manera de pensar en el nostre present. Si avui estem aquí és també per recordar que darrere l'assoliment de tot dret hi ha una lluita. Sense la vaga de La Canadenc no tindríem la jornada de vuit hores, sense la lluita de

Ada Colau Ballano

L'Alcaldessa de Barcelona

les sufragistes les dones no tindriem dret a vot i jo no seria alcaldessa, sense la lluita del moviment obrer no existirien els drets socials, els drets laborals i les llibertats democràtiques. Per aquest motiu, en un moment en què els nostres drets i llibertats tornen a estar amenaçats no per una dictadura militar, sinó per una dictadura financera, cal continuar la lluita per la democràcia, cal continuar tornant a sortir al carrer. Per l'Antonio i per totes nosaltres.

Moltes gràcies.

Ada Colau Ballano

Pl. de Sant Jaume, 1 08002 Barcelona
www.barcelona.cat